

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 10

În capitolul acesta Pavel expune tema tratată de el – a-tot-suficiența și valoarea jertfei unice a lui Isus Hristos – în legătură cu starea actuală a credincioșilor. El ne-a prezentat lucrarea lui Hristos și a vorbit despre revenirea Sa și despre gloria Sa. Dar ce se petrece în acest timp intermediar? Este timpul creștinismului, la care se aplică jertfa lui Hristos. Creștinul se află între cruce și revenirea lui Hristos în glorie. El se odihnește plin de încredere sub cruce; numai acolo el găsește baza stabilă, morală, ca să poată sta înaintea lui Dumnezeu și să aștepte gloria, care trebuie să fie revelată.

„Pentru că Legea, având umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea reală a lucrurilor, nu poate niciodată, cu aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să-i desăvârșească pe aceia care se apropie. Astfel, n-ar fi încetat ele să fie aduse dacă cei care slujesc, odată curățiți, n-ar mai fi avut nici o cunoștință de păcate?” (versetele 1-2).

Legea cu multele ei jertfe de tăiere nu a dus la desăvârșire pe cei care se închinau; căci dacă ei ar fi ajuns la desăvârșire, nu ar fi trebuit să se mai aducă mereu jertfe de tăiere noi. Repetarea jertfelor dovedește că ei, cei care se apropiau, adică închinătorii (adoratorii), nu erau desăvârșiți. Jertfele de tăiere nicidecum nu puteau face desăvârșiți, ci dimpotrivă ele erau o amintire de păcate. Jertfele de tăiere repetate anual arătau poporului că păcatul era încă prezent; ele ilustrau clar și precis, că el exista încă înaintea feței lui Dumnezeu. Hristos însă a adus numai o singură jertfă de tăiere pentru păcat. Dumnezeu a primit această jertfă. Ea nu se repetă. Prin această jertfă păcatele au fost îndepărtate și adoratorii au o conștiință curată în prezența lui Dumnezeu.

Legea era desigur o umbră, dar nicidecum nu era chipul bunurilor viitoare. Sub Lege erau jertfe de tăiere, care se repetau – acum însă este o singură jertfă de tăiere, care este pe deplin suficientă. Sub Lege era un mare preot, care era muritor și funcția lui era preluată de altul, un mare preot care o singură dată pe an intra în Sfânta Sfintelor, dar pe care de fiecare dată trebuia s-o părăsească, în timp ce Dumnezeu rămânea ascuns după perdea de ochii adoratorului, deoarece lucrarea nu era înfăptuită – acum perdeaua este ruptă și Marele Preot șade pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu. Orice acțiune făcută sub Lege lăsa să se vadă că ispășirea nu era desăvârșită; acum însă starea Marelui Preot și a închinătorilor dovedesc că lucrarea a fost făcută și că închinătorii au fost făcuți pentru totdeauna desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu. Repetarea jertfelor de tăiere arăta clar că sub Lege păcatul era încă prezent, și faptul că jertfa lui Hristos a fost adusă numai o singură dată revelează clar valabilitatea ei veșnică.

Deci după ce păcatul a fost ispășit și conștiința a fost curățită, închinătorii, împuterniciți prin jertfă, se apropie cu îndrăzneală. Sensul serviciului divin iudaic consta în aceea, că păcatele nu erau îndepărtate; sensul serviciului divin creștin constă dimpotrivă în aceea, că păcatele au fost îndepărtate. De aceea închinătorii acum nu mai au nici o conștiință încărcată de păcate. Să observăm, că aici nu este vorba de poziția noastră de copii ai lui Dumnezeu și de umblarea noastră ca atare. Dacă noi ca copii am păcătuit, avem nevoie de iertare din partea Tatălui și nu putem fi fericiți în prezența Sa atâta timp cât nu am primit iertarea. Aici este vorba de poziția noastră ca păcătoși, și ca păcătoși noi am primit prin jertfa lui Hristos iertarea desăvârșită a tuturor păcatelor noastre, așa că noi cu conștiința curată și liberă, curățită prin sângele lui Hristos, putem intra în prezența sfântă a lui Dumnezeu, în locul cel lăuntric al Sfintei Sfintelor. Dacă un singur păcat ar fi rămas neispășit, atunci noi nu am putea exista în prezența lui Dumnezeu, căci ochii Lui sunt prea curați ca să poată privi răul.

Sub Lege s-a amintit permanent de păcate, căci sângele de tauri și de țapi nu era în stare să îndepărteze păcatele. (versetele 3-4) Și cu toate acestea era voia lui Dumnezeu ca păcatele să

fie îndepărtate. În planul Său veșnic a hotărât aceasta și ea a fost vestită în făgăduința Sa dată deja imediat după căderea în păcat. Pentru ca acest plan și această făgăduință să se poată împlini, trebuia tăiată o jertfă al cărei sânge putea să curețe de toate păcatele și să poată îndeplini toate cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Singurul Fiul al lui Dumnezeu S-a dat de bună voie să fie această jertfă.

„De aceea, intrând în lume, El spune: »N-ai voit jertfă și dar de mâncare, ci Mi-ai întocmit un trup. Nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat. Atunci am spus: ,Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule’«. Spunând mai sus: »N-ai vrut, nici nu Ți-au plăcut jertfe și daruri și arderi-de-tot și jertfe pentru păcat« (care sunt aduse potrivit Legii), atunci El a spus: »Iată, Eu vin ca să fac voia Ta«. El desființează ce este întâi, ca să stabilească ce este a doua oară;” (versetele 5-9).

Prin aceste cuvinte minunate și solemne noi am fost socotiți demni de a auzi ce s-a petrecut între Tatăl și Fiul, atunci când Fiul S-a hotărât să facă voia Tatălui. Auzim ce a spus El atunci și care erau planurile veșnice ale lui Dumnezeu, pe care El a venit să le împlinească. Înainte ca El să devină Om, la locul unde s-au discutat planurile veșnice și gândurile numai între Persoanele Dumnezeirii, Cuvântul S-a oferit, așa cum El ni S-a revelat în timp, să facă lucrarea stabilită în aceste planuri. Și în cuvântul profetic, care ne este făcut cunoscut, este ca și cum perdeaua ar fi ridicată puțin, înapoia căreia este ascunsă marea taină a gândurilor divine. Privilegiu nespus de minunat, pe care harul lui Dumnezeu ni-l dăruiește!

Deja atunci când Duhul Sfânt a lăsat să se scrie aceste cuvinte ale Fiului lui Dumnezeu prin pana profeților, prin aceasta El a declarat fără valoare toate jertfele vechiului legământ. Aici sunt enumerate toate felurile de jertfe – jertfe de tăiere, jertfe de mâncare, jertfe de ardere de tot și jertfe pentru păcat. Și pe toate acestea Dumnezeu nu le-a vrut, ele nici nu I-au plăcut. Niciuna dintre ele și nici ele toate luate împreună nu puteau curăța nici măcar o singură conștiință sau să ispășească un singur păcat. De aceea Fiul spune, atunci când vine în lume: „N-ai voit jertfă și dar de mâncare, ci Mi-ai întocmit un trup”. În textul ebraic din Psalmul 40 stă: „Tu Mi-ai străpuns urechile”. Însă în traducerea greacă a Vechiului Testament citim: „Tu Mi-ai întocmit un trup”. Și Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, a citat această traducere, căci prin ea se exprimă adevăratul sens al acestor cuvinte. Cuvântul ureche, folosit în felul acesta, are permanent sensul de primire de porunci și de obligația de a asculta. „El Îmi trezește dimineața după dimineața, Îmi trezește urechea, ca să ascult ca un ucenic”, citim în Isaia 50. După rânduiala, pe care o găsim în Exod 21, urechea era găurită sau prinsă de tocul ușii cu o sulă, ca semn că acest izraelit era ca sclav legat de casă, și pentru totdeauna trebuia să slujească stăpânului său și să asculte de el. Deci, prin primirea unui trup omenesc Domnul nostru a luat statura de sclav; El Și-a lăsat urechile străpunse de Dumnezeu, aceasta înseamnă, El S-a așezat în starea în care El trebuia să facă voia Stăpânului Său, oricare ar fi fost această voie.

El a făcut aceasta de bună voie. El Însuși este Cel care spune: „Mi-ai întocmit un trup. Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule”. El Se predă pe Sine Însuși, ca să facă voia lui Dumnezeu. Din dragoste liberă, pentru gloria Tatălui, El se dă pe Sine Însuși de bună voie ca Unul care era capabil și avea dreptul să facă aceasta. Era voia lui Dumnezeu; în sulul cărții, în planurile veșnice ale lui Dumnezeu era deja hotărât aceasta; dar El Se dă de bună voie la moarte, ca să împlinească această voie. Ascultător de planul care era întocmit pentru El, El Se jertfește în chip desăvârșit de bună voie, ca să-l împlinească; și prin faptul că Se dă pe Sine Însuși, El Se supune pe deplin și i-a asupra Sa să facă tot ce dorește Dumnezeu. Remarcabilă revelație a adevărului, pe care Isus l-a rostit o dată: „Eu și Tatăl suntem una”. Una în gândire

și voință, deoarece ei sunt una în Ființa lor; căci nimeni altcineva decât o Persoană divină era în stare și avea dreptul să părăsească locul pe care El l-a ocupat. Realmente, chiar și în smerirea Lui, Mântuitorul nostru era în mod necesar Dumnezeu, căci numai Dumnezeu putea face lucrarea, pe care El Și-a propus-o; însă totodată El era permanent și deplin ascultător de Dumnezeu și dependent de El. În existența Sa pe pământ s-a revelat ce s-a hotărât în locuințele veșnice.

Să mai observăm și că Domnul nostru zice lui Dumnezeu: „Tu Mi-ai pregătit un trup”. Cu toate că a fost născut de o fecioară, El a fost conceput de puterea Celui Preaînalt în umbrirea prin Duhul Sfânt. El a avut un trup omenesc real, dar un trup fără păcat și de aceea nemuritor, cu toate că El l-a luat, ca să poată muri – un trup pregătit de Dumnezeu pentru El.

Urmările smeririi și jertfirii de Sine a Fiului lui Dumnezeu sunt enumerate de Pavel. Ele sunt trei. 1. Sfințirea noastră prin voia lui Dumnezeu; 2. Sfințirea și desăvârșirea noastră prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna; și 3. Mărturia Duhului Sfânt în noi, care confirmă aceasta.

1. *Sfințirea noastră este după voia lui Dumnezeu. „Voie, prin care am fost sfințiți”* (versetul 10). Voia lui Dumnezeu, și nu a noastră, este cauza și motivul sfințirii noastre. Cine a înțeles aceasta, acela stă pe un teren de nezguduit. Prin voia Aceluia, care după înțelepciunea Sa proprie a pregătit un trup pentru Fiul Său, pentru ca Acesta să Se poată jertfi pe Sine pentru noi, noi am fost puși deoparte (sfințiți) pentru Dumnezeu și de aceea am fost mântuiți. Și orice s-ar putea schimba acum, dar voia lui Dumnezeu nu se schimbă. Ce a fost stabilit în planul Său veșnic, El a împlinit în timp, și nimic nu este în stare să schimbe ceva din aceasta. Ce fundament tare și de nezduncinat pentru credința noastră!

Să observăm că în epistola noastră nu se tratează facerea cunoscut a vieții, și nici sfințirea practică, lucrată prin Duhul Sfânt. Este adevărat că în capitolul doisprezece se vorbește în îndemnurile date despre sfințirea practică, dar nu în partea doctrinară a epistolei. Sfințirea, despre care este vorba aici, este punerea deoparte a unui om pentru Dumnezeu, pentru ca el prin voia lui Dumnezeu să-I aparțină; această punere deoparte are loc prin jertfirea lui Isus Hristos și glorificarea Sa la dreapta lui Dumnezeu.

2. *Sfințirea și desăvârșirea noastră a avut loc prin jertfirea trupului lui Isus Hristos odată pentru totdeauna. „Voie, prin care am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos odată pentru totdeauna”* (versetul 10). Voia lui Dumnezeu este baza, și jertfa lui Isus Hristos mijlocul pentru sfințirea noastră. Domnul nostru, venit pe pământ să facă voia lui Dumnezeu, S-a jertfit prin Duhul Sfânt fără pată lui Dumnezeu; și prin această jertfă noi am fost puși deoparte pentru Dumnezeu și închinați lui Dumnezeu. Această jertfă are o putere veșnică; ea a avut loc o singură dată pentru totdeauna; ea nu se va repeta; și de aceea sfințirea noastră are natură divină și nu trebuie repetată. Prin puterea deplină suficientă a acestei jertfe noi suntem sfințiți pentru totdeauna pentru Dumnezeu, așa că sfințirea noastră, punerea noastră deoparte pentru Dumnezeu are statornicia voii lui Dumnezeu. Ea este urmarea harului, care s-a arătat în dăruirea lui Hristos. Sfințirea este desăvârșită, așa cum este desăvârșită lucrarea prin care ea a devenit posibilă, și de aceea ea are și durabilitatea și puterea suficienței depline a lucrării minunate a lui Hristos.

Că jertfirea lui Isus Hristos a avut loc *odată pentru totdeauna*, recunoaștem prin aceea că El șede la dreapta lui Dumnezeu. Preotul din perioada Vechiului Testament *sta*, deoarece păcatele lui trebuiau permanent îndepărtate; el trebuia să facă zilnic slujba și deseori să aducă aceleași jertfe de tăiere, deoarece sângele de țapi și de viței nu puteau îndepărta păcatele.

Hristos, „după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (versetul 12). Lucrarea a fost terminată; sângele ispășirii a fost vărsat; o jertfă deplin suficientă a fost adusă; ca mai mare Mare Preot al nostru Hristos a intrat cu sângele propriu în cer în Sfânta Sfintelor și acolo, pe baza dreptului Său primit, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, „așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui.”

Căci Hristos, care pentru totdeauna este Mare Preot al nostru, într-adevăr Se va ridica și va apărea în glorie pe norii cerului, însă nu ca să Se preocupe cu păcatele noastre, ci ca să câștige victoria asupra tuturor vrăjmașilor Săi. Tronul lui Dumnezeu, la dreapta Căruia S-a așezat, este pentru noi tronul harului, dar pentru toți vrăjmașii lui Dumnezeu este tronul judecății.

Din ce motiv Hristos S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu? Duhul Sfânt ne explică, când spune: „Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (versetul 14). Ce har! Noi am fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna. Noi am fost făcuți desăvârșiți prin lucrarea Sa, după dreptate, în urma căreia El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu și acum El este personal acolo. Dumnezeu L-a primit. Sângele Său a desființat păcatul. Prin lucrarea Sa a luat naștere o împăcare desăvârșită și veșnică; și toți, care sunt sfințiți, au fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna.

Acestea sunt cuvinte ciudate. Nu stă scris: cei care *au fost sfințiți*, ci: *cei sfințiți*. Toți, cei care sunt sfințiți, indiferent când, în timpul secolelor trecute sau acum, au fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna printr-o jertfă.¹ Toți, care cred, au parte la aceeași împăcare, sunt aduși în legătură cu aceeași lucrare și prin una și aceeași jertfă au fost făcuți desăvârșiți înaintea Feței sfinte a lui Dumnezeu.

3. *Mărturia Duhului Sfânt, care confirmă sfințirea și desăvârșirea noastră.* „Dar și Duhul Sfânt ne mărturisește; pentru că, după ce a spus: »Acesta este legământul pe care-l voi întemeia pentru ei, după acele zile«, zice Domnul: »Dând legile Mele în inimile lor, le voi înscrie și în gândurile lor«; și: »nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor.«”

Pentru a înțelege bine intenția scriitorului, trebuie să ne gândim la slujba ceremonială din Israel. Când marele preot în marea zi a ispășirii ducea sângele înapoia perdelei, ca să-l stropească înaintea capacului ispășirii și pe capacul ispășirii, pe care domnea Dumnezeu, poporul nu putea ști dacă Dumnezeu a primit jertfa decât atunci când marele preot ieșea din Locul Preasfânt și se arăta poporului. Hristos, Marele Preot al nostru, a intrat în Sfânta Sfintelor cerească și acolo șade la dreapta lui Dumnezeu. Cum putem noi ști, că jertfa a fost primită de Dumnezeu în cer? Poporul Israel va ști abia atunci când Isus va părăsi cerul și Se va arăta poporului Său. De aceea iudeii credincioși în timpul necazului cel mare sub antihrist vor avea o oarecare speranță, dar nu vor avea siguranța iertării păcatelor lor. Dar cum să știm noi? Deci, prin Duhul Sfânt. După ce Isus a intrat în cer și a fost glorificat de Dumnezeu, El a trimis Duhul Sfânt din cer pe pământ și L-a dăruit credincioșilor. Acest Duh ne adevărește, că Dumnezeu a primit sângele ispășirii; acest Duh ne vorbește despre Hristos glorificat, care a fost așezat ca Mare Preot al nostru la dreapta lui Dumnezeu, și ne dă asigurarea din partea lui Dumnezeu, că El niciodată nu își va mai aminti de păcatele și fărâdelegile noastre, deoarece ele au fost îndepărtate prin sângele lui Isus, care a fost primit de El ca deplin suficient. De aceea apostolii Domnului au trebuit să aștepte în Ierusalim până va fi venit Duhul Sfânt, căci

¹ Înainte ca noi să fi crezut, da, înainte ca noi să ne fi născut, totul a fost înfăptuit.

abia după aceea ei puteau da mărturie despre iertarea păcatelor. Și în evanghelia după Ioan, unde Domnul spune: „Din trupul lui vor curge râuri de apă vie”, se spune „Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; *pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat*”.

Starea minunată și glorioasă, în care se află credincioșii, are de aceea *originea* în voia lui Dumnezeu, care a unit în sine atât harul cât și planul lui Dumnezeu; ea își are baza și stabilitatea în lucrarea înfăptuită de Hristos, a cărei desăvârșire a fost dovedită prin șederea lui Isus la dreapta lui Dumnezeu; și ea este confirmată prin *mărturia* Duhului Sfânt, care Și-a făcut locuință în noi și ne dă asigurarea, că jertfa a fost primită de Dumnezeu și sângele, care curăță de toate păcatele, este înaintea tronului Său.

„Iar unde este iertare de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat” (versetul 18), așa încheie Pavel expunerea sa de dovezi. Dacă prin jertfa lui Hristos a luat naștere o iertare desăvârșită, atunci nu mai este necesară nici o jertfă, pentru a primi această iertare. Desigur se poate aminti permanent de această jertfă, dar aducerea unei jertfe noi aparține imposibilului. Noi ne aflăm pe un teren cu totul nou. Prin jertfa lui Hristos a fost desființat păcatul și noi, care credem, am fost sfințiți. Pentru noi, părtași ai chemării cerești, curățirea de păcatele noastre a fost făcută pe deplin și pentru totdeauna, a fost obținută iertarea desăvârșită a fărădelegilor noastre și ne-a fost dăruită o mântuire veșnică, așa că noi, fără păcat în ochii lui Dumnezeu, putem locui acolo unde Hristos șede la dreapta lui Dumnezeu.

Îndemnurile care urmează acum se bazează pe adevărurile minunate prezentate în această epistolă. Sunt patru îndemnuri. Primul este, că noi trebuie să ne folosim de privilegiul nostru minunat să intrăm ca preoți în Sfânta Sfintelor cerească.

„*Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Sfânta Sfintelor prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, și având un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată*” (versetele 19-22).

Îndemnul este: să intrăm cu inima curățită, în deplina siguranță a credinței. Ca motiv pentru posibilitatea unei astfel de intrări în Sfânta Sfintelor lui Dumnezeu este dată încă o dată în cuvinte scurte, dar remarcabile și minunate, cauza îndrăzelii. Atâta timp cât exista cortul din față, drumul spre Sfânta Sfintelor nu era deschis; nimeni nu putea apărea în prezența lui Dumnezeu; dar prin sângele lui Hristos a fost creat un drum nou și viu, care ne duce în Sfânta Sfintelor cerească înaintea tronului lui Dumnezeu. Această cale nouă și vie a fost inaugurată prin perdea. Care este carnea Lui. Când Isus a murit, perdeaua Templului s-a rupt de sus până jos. Cerul s-a deschis, tronul lui Dumnezeu era accesibil pentru credincios; el putea intra în prezența lui Dumnezeu cu o conștiință curățită.

Dar nu numai aceasta. Isus S-a înălțat la cer și S-a așezat ca Mare Preot al nostru la dreapta lui Dumnezeu. Noi putem nu numai să intrăm în Sfânta Sfintelor cerească prin sângele lui Isus; ci, când am ajuns acolo, găsim acolo un „Mare Preot peste casa lui Dumnezeu”, care pe baza lucrării, pe care El a făcut-o, trăiește acolo pentru totdeauna, ca să intervină pentru noi și să ne reprezinte înaintea lui Dumnezeu, așa că jertfele noastre, oricât ar fi ele de nedesăvârșite și pătate, totuși sunt „bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (vezi 1 Petru 2.5).

De aceea noi avem voie să intrăm în Sfânta Sfintelor cerească. Însă noi nu numai *avem voie*, ci și *putem* intra. Noi avem nu numai *libertatea*, ci și *îndrăzneala* să intrăm. Cerul este nu numai deschis pentru noi, așa că noi putem intra liberi, ci noi am fost făcuți apti pentru Sfânta

Sfintelor. Noi am devenit preoți ai lui Dumnezeu. Fiii lui Aaron, la consacrarea lor ca preoți, au fost spălați complet cu apa ligheanului de aramă, au fost îmbrăcați cu îmbrăcămintea preoțească și au fost stropiți cu sânge. Tot așa și inimile noastre au fost stropite cu sângele lui Isus și astfel au fost curățite de o conștiință rea; în timp ce noi am fost complet curățiți prin Duhul lui Dumnezeu prin Cuvânt. Și spălarea cu apă este la fel de puțin repetată, precum este stropirea cu sângele lui Hristos. „Cine s-a scaldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat”, a spus Domnul lui Petru; așa că noi am fost aduși într-o stare care ne face apti să intrăm în Sfânta Sfintelor cerească – acum, numai prin credință, dar la venirea lui Hristos, când va dispărea orice urmă de păcat pe trupul nostru, în realitate.

Această îndrăzneală este pentru toți credincioșii, căci ei toți au parte de lucrarea lui Hristos, și toți au fost spălați cu apă și au fost stropiți cu sânge. Dacă toți se folosesc de acest privilegiu minunat, aceasta este o altă chestiune. „Să intrăm”, spune Pavel; să pășim ca preoți în Sfânta Sfintelor cerească, ca acolo să aducem jertfele noastre. Dar să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței. Inima noastră trebuie să fie adevărată, sinceră înaintea lui Dumnezeu, și noi trebuie să umblăm în căile Domnului și să ne odihnim în jertfa lui Hristos, prin care a fost îndepărtată orice prăpastie între noi și Dumnezeu și noi am fost făcuți apti pentru prezența sfântă a lui Dumnezeu. Însă un credincios, care nu a înțeles răscumpărarea prin Hristos, nu se simte capabil să intre în Sfânta Sfintelor cerească; și un credincios, care nu umblă corect înaintea lui Dumnezeu, nu va simți nevoia să adore pe Dumnezeu, să-L laude și să-L preamărească. Dar dacă avem o inimă sinceră și stăm în deplina siguranță a credinței, atunci să ne folosim permanent de privilegiul nostru minunat și sfânt.

Al doilea îndemn este: „*Să ținem cu tărie mărturisirea speranței neclintite, deoarece credincios este Cel care a promis*” (versetul 23). Chiar dacă împlinirea făgăduinței este amânată mult timp, totuși Domnul este credincios; El nu uită făgăduințele Sale; la timpul Său El le va împlini. De aceea noi trebuie să ținem cu tărie mărturisirea speranței, potrivit căreia noi avem parte de chemarea cerească și vom merge acolo unde Isus a intrat ca Înainte-mergător al nostru.

Și aceasta trebuie s-o facă nu numai fiecare pentru sine însuși, ci, ca aparținători ai *aceleiași* familii, s-o facem împreună. Noi călătorim împreună spre patria cerească, de aceea noi trebuie și să ne unim și să ne zidim și să ne întărim sufletește unii pe alții. De aceea îndemnul următor: „*Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune*” (versetul 24). Dacă unul dintre sfinți este în pericol să se abată, să-l atenționăm, să-l înconjurăm cu dragoste, să-l sprijinim și să-l întărim, pentru ca dragostea să nu se răcească și faptele bune să nu înceteze. „*Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii, ci să ne încurajăm*”, să frecventăm cu fidelitate aceste strângeri laolaltă, „*și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua*” lui Hristos, ziua gloriei Sale (versetul 25).

Strângerea noastră laolaltă, aceasta este adunarea copiilor lui Dumnezeu. Este numai o familie a copiilor lui Dumnezeu, și de aceea numai o strângere laolaltă. A fi prezent în ea este privilegiul nostru sfânt și chemarea noastră scumpă. Acolo noi suntem întăriți prin credința reciprocă și prin părtășia comună; acolo noi glorificăm împreună pe Dumnezeu și Tatăl nostru și ne plecăm înaintea Mielului care a fost sacrificat; și acolo ne bucurăm împreună de viitorul minunat care ne așteaptă.

Aceste îndemnuri erau deosebit de necesare pentru credincioșii evrei, cărora Pavel le scria. Unii dintre ei aveau deja obiceiul să nu mai frecventeze strângerile laolaltă și erau în pericol să renunțe la mărturisirea speranței și să se reîntoarcă la iudaism. De aceea urmează acum

cuvinte severe: „*Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoștinței adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcate, ci o înfricoșătoare așteptare sigură a judecății și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotrivitori.*” (versetele 26-27)

Intenția lui Pavel este clară. Ca și în capitolul șase, el vorbește aici despre urmările părăsirii credinței creștine și ale întoarcerii la iudaism. Aceasta înțelege el aici prin „păcătuim voit”. Cine a primit cunoștința adevărului și a părăsit iudaismul, ca să primească pe Hristos ca Mântuitor și Mare Preot al său, *păcătuiește cu voia*, dacă el leapădă credința creștină și se reîntoarce la serviciul divin iudaic; și deoarece el leapădă singura jertfă care are valabilitate înaintea lui Dumnezeu, pentru el nu mai rămâne nici o jertfă de tăiere pentru păcatele sale; și nu rămâne nimic altceva de așteptat decât judecata și văpaia de foc, care va mistui pe vrăjmașii lui Hristos.

Altceva nu este posibil; căci dacă „*cine a disprețuit Legea lui Moise moare fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori; de cât mai rea pedeapsă gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit necurat sângele legământului prin care a fost sfințit și L-a insultat pe Duhul harului?*” (versetele 28-29). Să calci în picioare pe Fiul lui Dumnezeu este mai grav decât să lepezi Legea lui Moise; căci fapta ultimă este neascultare, dar prima este desconsiderarea harului lui Dumnezeu și a ceea ce Dumnezeu a făcut în Hristos Isus, ca să ne elibereze de urmările acestei neascultări. Cine s-a reîntors la iudaism și a tăgăduit credința creștină, acela a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, a socotit necurat sângele legământului, prin care el a fost sfințit, atunci când el a ocupat locul celor puși deoparte pentru Dumnezeu, și L-a insultat pe Duhul harului, care i-a deschis ochii pentru adevăr și i-a arătat pe Hristos ca Domn și Mântuitor al lui.

Însă Pavel avea o părere deosebită despre evreii cărora le scria; căci prin credința lor și prin dăruirea lor au dovedit că ei erau creștini adevărați. După ce ei au fost luminați prin Evanghelie, au îndurat multe lupte și suferințe. Ei au fost prizoniți sub tot felul de forme, așa că ei prin insulte și neazuri au fost expuși ca priveriște înaintea lumii; și ei au păstrat părtașia cu ceilalți care au fost tratați în același fel. Ei au dovedit părtașia lor cu cei închiși din pricina Numelui Domnului; da, ei au primit cu bucurie răpirea bunurilor lor, deoarece privirea lor era îndreptată spre viitorul minunat care ne așteaptă. Ei și-au luat privirea de la bunul trecător al lumii acesteia și și-au îndreptat privirea spre averea mai bună și statornică din ceruri (versetele 32-34).

Însă ei au trebuit să rămână pe poziție; căci numai cine rabdă până la sfârșit va fi mântuit. De făgăduința lui Dumnezeu poate avea parte numai acela care rabdă și face voia lui Dumnezeu. De aceea Pavel le spune: „*Nu lepădați deci încrederea voastră care are o mare răsplătire!*” (versetul 35).² De aceea nu vă lăsați descurajați; rămâneți fideli credinței; țineți-vă strâns de făgăduința lui Dumnezeu; gândiți-vă, că cel drept va trăi prin credință, și că Dumnezeu nu are nici o plăcere de cel care se retrage, de cel care renunță la credință (versetul 38). „Dar noi”, așa încheie Pavel – voi și eu – „*nu suntem din aceia care dau înapoi spre pieire, ci ai credinței, spre păstrarea sufletului*” (versetul 39).

² Împlinirea făgăduințelor nu va întârzia. „Pentru că încă puțin, foarte puțin și Cel care vine **va veni și nu va întârzia**” (versetul 37).